

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **GRAIN, a. s.**, se sídlem Višňová, Poustka 97, zastoupené Mgr. Janem Matznerem, advokátem se sídlem Liberec, 8. března 21/13, proti žalované **Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy**, se sídlem Praha 2, Slezská 100/7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 22. 7. 2021, č. j. 59 A 13/2021-344,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Liberecký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 9. 2020, č. j. SVS/2020/106148-L, byla žalobkyni podle § 72 odst. 3 písm. b) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „veterinární zákon“), uložena úhrnná pokuta ve výši 30 000 Kč za tři přestupky podle § 72 odst. 1 písm. e) veterinárního zákona, spočívající v porušení § 5 odst. 1 písm. i) tohoto zákona ve spojení s § 9 odst. 11 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), a § 7 vyhlášky č. 344/2008 Sb., o používání, předepisování a výdeji léčivých přípravků při poskytování veterinární péče; tímto rozhodnutím byla žalobkyni rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. K odvolání žalobkyně žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 12. 2020, č. j. SVS/2020/137407-G, změnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že namísto § 5 odst. 1 písm. i) veterinárního zákona označila jako normu porušenou jednáním žalobkyně § 5 odst. 1 písm. d) tohoto zákona; ve zbytku odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, který ji rozsudkem označeným v návěti zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, s níž spojila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodnila tím, že s napadeným rozsudkem a řízením, jež mu předcházelo, dále souvisí řízení, vedené Státním zemědělským intervenčním fondem (dále také jako „SZIF“) pod sp. zn. 18/F1D/431/017964-S_VC01. Rozhodnutím SZIF ze dne 18. 6. 2020, č. j. SZIF/2020/0447582, byla stěžovatelce uložena povinnost vrátit finanční prostředky ve výši 309 307,41 Kč, protože kontrolou u stěžovatelky bylo zjištěno údajné porušení některých kontrolovaných povinných požadavků na hospodaření. Nebude-li tedy kasační stížnosti odkladný účinek přiznán, hrozí stěžovatelce další újma v podobě vratky dané dotace, což je dle jejího názoru nepřiměřeným zásahem do jejích práv. Podle stěžovatelky není přiznání odkladného účinku v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[4] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Uvedla, že stěžovatelka ve svém návrhu uvádí totožné důvody jako v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaná proto odkázala na své vyjádření k tomuto návrhu.

[5] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (toto ustanovení se užije přiměřeně v řízení o kasační stížnosti – viz § 107 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku tedy reflektuje na jedné straně hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán), s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán), jako hledisko druhé. K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li stěžovatel, že jeho újma, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, by byla nepoměrně větší oproti případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno, a současně teprve poté, co vyloučí kolizi odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[7] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

pokračování

[8] Stěžovatelka svůj návrh odůvodnila obavou z újmy, která by jí mohla vzniknout v důsledku rozhodnutí SZIF, jímž jí v souvisejícím řízení byla uložena povinnost vrátit dotaci ve výši 309 307,41 Kč.

[9] Na tomto místě zdejší soud upozorňuje, že nynější návrh na přiznání odkladného účinku spočívá v doslovném převzetí obsahu návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, který stěžovatelka, prostřednictvím stejného právního zástupce, podala ke krajskému soudu v únoru tohoto roku. Tento návrh přitom krajský soud zamítl usnesením ze dne 10. 3. 2021, č. j. 59 A 13/2021-331.

[10] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že újmu přímo způsobenou napadeným rozhodnutím lze spatřovat pouze v uložení pokuty ve výši 30 000 Kč a povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, nikoli v povinnosti vrátit dotaci podle rozhodnutí SZIF ze dne 18. 6. 2020, č. j. SZIF/2020/0447582. Proti poslední uvedenému rozhodnutí má stěžovatelka možnost podat odvolání, s nímž je zásadně spojen odkladný účinek. Teprve nabude-li toto rozhodnutí právní moci a vykonatelnosti, lze uvažovat o hrozbě finanční újmy. Té je však třeba předcházet až v rámci případného soudního přezkumu rozhodnutí vzešlého z řízení o povinnosti vrátit finanční prostředky, nikoli v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku.

[11] Nad rámec uvedeného nutno konstatovat, že stěžovatelka ani nekonkretizovala, jak by se vrácení dotace ve výši 309 307,41 Kč projevilo v její hospodářské činnosti, netvrdila ani, že by jí povinnost vrátit poskytnuté finanční prostředky způsobila závažnou a nevratnou újmu v jejím podnikání. Hrozbu citelné a nenahraditelné újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., by tedy nebylo možno konstatovat ani za předpokladu, že by přímým důsledkem napadeného rozhodnutí byla povinnost zmíněnou dotaci vrátit.

[12] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka neunesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní, jimiž by svůj návrh podepřela. Kasační soud se proto již nezabýval poměřováním tvrzené újmy stěžovatelky k možným újmám jiných osob a ani otázkou dotčení důležitého veřejného zájmu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tímto rozhodnutím se nikterak nepředjímá podoba budoucího rozhodnutí ve věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu

